

פרטיות לעומת סודיות - JILL LOREE

חיזוק או התשה במציאת קרבה

ככל שאנחנו נאבקים שלא להודות בכך, לכולנו יש צרכים: צרכים לגיטימיים אמיתיים, שיש לנו זכות לקבל אותם. אחד מהם הוא הצורך באינטימיות, בקרבה. צורך נוסף, מסתבר, הוא לשמור על פרטיות. לא קשה לדמיין ששני אלה יכולים להיות שזורים יחד באופן נפתל. כי אנחנו בבלבול בין פרטיות מול סודיות. כי כששני המושגים של פרטיות וסודיות מצטלבים, קרבה ואינטימיות הופכות לבלתי אפשריות.

פרטיות, אם כן, היא לא משהו שנחמד שיהיה, אלא צורך. אנחנו צריכים זמן כלשהו להיות לבד ועם עצמנו. אנחנו צריכים זמן כדי לצלול לתוך מעמקי הפנים שלנו, מבלי שאפילו הוויברציות החיוביות ביותר של החברים שלנו לא יפריעו לנו. מעבר לזה, לפעמים אנחנו צריכים קצת מרחב כדי לאפשר למשהו שאנחנו בעצם רוצים לחלוק עם האהובים שלנו להבשיל, בין אם זו יצירה אמנותית או תובנה או מודעות חדשה. דברים מסוימים צריכים הזדמנות להשלים את עצמם לפני שנפתח אותם לאחרים. מכאן שפרטיות מסוימת היא צורך לגיטימי של הנשמה.

תקופות הפרטיות עליהן אנחנו מדברים כאן אינן אותו דבר כמו בידוד או להישאר נפרדים. במקרה זה, מצב של לבדיות הוא אמצעי הכרחי למציאת עוד מעצמנו. אבל כמובן, לכולנו יש כישרון גם לעוות כל איכות אלוהית למקבילתה השטנית. וזה מה שקורה כשאנחנו מחפשים פרטיות כדי למנוע את החרדה שנוצרת מקשר.

רבים מאיתנו מפספסים לחלוטין את הנקודה הזו שיש לנו צורך בפרטיות. בהיותנו לא מודעים למציאות הזו, אנחנו עלולים למצוא את עצמנו לבד אולי דרך נסיבות שאינן בשליטתנו - ואז מיד להתחיל לערבב אל תוך הנוף הפנימי שלנו רעש. מחשבות שנמצאות על פני השטח, מוזיקה רועשת, ניתוחים עצמיים תמידיים, כל אלה מונעים באופן יעיל את המגע הפנימי העמוק שהנפש שלנו משתוקקת אליו. זו יכולה להיות אחת הסיבות לכך שאנשים נמשכים לחיות בתנאים צפופים. הם מייצרים סיבה חיצונית להימנע מבידוד פנימי. לעומתם, אנשים אחרים החיים בתנאים כאלה עשויים להצליח למצוא את מקומם המאושר, למרות העומס שאופף אותם.

באופן מוזר, כשאנשים שומרים על עצמם מתוך פחד מקשר עם אחרים, הם מפחדים באמת בעיקר מעצמם; פחד מעצמי הוא הפחד העיקרי, ואחריו פחד מקשר עם אחרים. אם כך, להיות לבד לא ימלא את הצורך בפרטיות. במקרים כאלה, אנחנו לא מתקרבים יותר לדעת או לאהוב את עצמנו. בדיוק כפי שסביר להניח שלא ניצור אינטימיות אמיתית או קשר עם אחרים, כשתהיה לנו ההזדמנות לשהות בחברתם.

בהסתכלות מקרוב על פרטיות מול סודיות, היכן נכנסת הסודיות? ראשית, בואו נהיה ברורים שסוג הסוד שאנחנו מדברים עליו כאן שונה מהדוגמה של תכנון מסיבת הפתעה למישהו. במקרה כזה, אנחנו מתכננים כל הזמן לחשוף בשמחה את "הסוד". סודות אמיתיים לעולם אינם טובים כי הם תמיד מסתירים משהו שלילי. אחרת הם לא היו נשמרים בסוד. הדבר המפתיע ביותר לגבי סודות זה הדרך בה אנחנו נוטים להתעלם מהעובדה החשובה הזו.

תפרקו כל סוד ונגלה את הרצון להסתיר משהו שלדעתנו לא יהיה מתקבל על הדעת אצל מישהו. או שאנחנו רוצים להסתיר משהו מתוך עצמנו, או שמישהו אחר רוצה שנעזור להם לשמור בהסתרה משהו הרסני. אם היינו חושפים את הסודות שלנו, היינו

יכולים להתמודד איתם. היינו יכולים למוסס אותם ולהחליף אותם ביצירות יפות וחוביות, אבל כשאנחנו שומרים דברים בסוד, אנחנו דוגרים על המחשבות השליליות שלנו, מטפחים התנהגויות לא ישרות ומקיימים דרכי התנהגות הרסניות.

זה לא שאנחנו לא יודעים מה אנחנו עושים. אנחנו מודעים היטב למשחקים שלנו. אחרת, שוב, לא היינו שומרים אותם בסוד. להיות בהצטדקות לגבי ההתנהגות הרעה שלנו, זה ממש אבסורדי. אבל זה בערך הזמן שבו אנחנו מוציאים את "הצורך שלנו בפרטיות", משתמשים בו כהסוואה לכוונתנו האמיתית, שהיא לכסות דברים בסודות.

זה מה שאנשים חשאים עושים. וכך כוחות החושך חודרים אל חדרי המגורים שלנו, מתבססים על הבלבול שלנו ומעבירים לנו "אמת" להשתמש בה כדי לכסות על שקר. הם טובים במה שהם עושים, ולעתים קרובות מדי אנחנו נופלים בתוך זה.

שום דבר שהוא אמיתי ויפה לא צריך להישמר בסוד. אף פעם לא. אם כך, דבר מה שהוא בהשראה אלוהית יבשיל בפרטיות ואז יתגלה כשיגיע הזמן. כי זה אף פעם לא אמור להיות מוסתר. הסודות, לעומת זאת, הם בדיוק ההיפך. הם מופיעים כאשר אנחנו מרגישים צורך להסתיר את השקרים, את חוסר הישר ואת ההרסנות מפני האחרים.

אנחנו עשויים להצדיק ולנמק למה יש לנו סודות, על ידי אמירה, "אם אגלה מי אני, לא יבינו אותי", או "אנשים יבקרו אותי בצורה לא הוגנת". אבל זה באמת מוציא דברים מחוץ לתחום. כי למען האמת, כשאנחנו באמת, לא ניתן לאי הבנות אפשריות של אחרים להצדיק הקמת חומות בלתי חדירות של סודיות. לא. כאשר אנחנו עומדים על האמת שלנו או מנסים לרדת לעומקה - אנחנו נעשה מאמץ לעזור לאחרים להבין. יתר על כן, אנחנו יכולים להשתמש בדחיפה או בביקורת שלהם ככלי חפירה כדי לחפור עמוק יותר במציאות של מצב שאחרת, אנחנו עלולים לשמור בסוד.

מה שקורה כשאנחנו שומרים סודות זה שאנחנו חוששים שאנחנו לא באמת. יתר על כן, לעתים קרובות אנחנו יודעים שאנחנו לא, אבל אין לנו כוונה לשנות זאת. אז אנחנו באמת לא ישרים, מכיוון שאנחנו יודעים שאחרים לא היו מגיבים בחביבות כשהם יראו את מה שמסתתר. ומזה אנחנו מנסים להימנע. אם כך, אנחנו רוצים את האהבה והכבוד שלהם, אבל יש לנו חשד מתגנב שלא נוכל להרוויח את זה, אם הם יראו מה יש מאחורי הווילון.

בסופו של דבר, שמירת סודות דומה לגניבה. אנחנו מרמים כדרך להבטיח תוצאה שלא תגיע אם נגלה את הסוד שלנו. אנחנו גם אוהבים את האופן שבו זה שומר דברים על הפוך. אנחנו לא צריכים לעבוד במציאת פתרונות הוגנים וישרים המאפשרים לאחרים "להשתתף במסיבה".

כך הופכים סודות להורגי שמחות עבור מערכות יחסים. וזו הסיבה שאנשים חשאים אף פעם לא נהנים מהגשמה רגשית. אנחנו בונים קירות של הפרדה שאנחנו מטיחים עליהם סודות. ואז אנחנו תוהים למה אנחנו מרגישים לבד וכל כך לא מובנים. בואו נחבר שתיים ועוד שתיים. בדרך כלל, אנחנו תורמים להרעה, על ידי האשמת אחרים במצב שבו אנחנו נמצאים. "אני כל כך מודאג מהתגובה שלהם, אני חייב לשמור דברים בסוד. זו אשמתם". שום דבר לא מצדיק התנהגות רעה כמו האשמה טובה. לא עולה בדעתנו לשפוך את כל הסודות שלנו ולהפוך את עצמנו לשקופים. וכמובן, זה לא תיקון

מהיר או דבר שקל לעשות. עלינו להביא את כל הסבלנות, כושר ההבחנה והרצון הטוב שאנחנו יכולים לגייס למשימה זו.

לפעמים אנחנו פשוט מפחדים לחשוף את עצמנו. הפחד לוחש לנו באוזן, "אם הם יראו את האני האמיתי, הם לא יאהבו אותי." להנמקה כזו יש בעיה קטנה אחת: היא מתעלמת בבטות מהעובדות. בתור התחלה, ייתכן שאנחנו מניחים שאהבה, כבוד ואישור מאחרים עולים במשקלם על החשיבות של אהבה וכבוד מעצמנו. זה לא נכון. יתרה מכך, אנחנו עלולים שלא לראות כיצד האומץ והיושר הנדרשים לשקיפות - לא משנה על אילו דברים מבישים אנחנו יושבים וצריכים לחשוף - יוצרים הרבה יותר הערכה עצמית מכל סודיות שאפשר לחלום עליה. ואם נתחיל לאהוב את עצמנו, אהבה מאחרים תבוא בעקבות זאת.

כאשר אנחנו הולכים בדרך רוחנית, אנחנו נמצאים במשימה ישירה להסיר את כל הסודות שלנו. דבר ראשון: להפסיק להסתיר דברים מעצמנו. אנחנו שומרים על המוח המודע שלנו בחושך. אנחנו צריכים להבין עד כמה אנחנו מתעלמים מחומרים שלנו, מדביקים אותם הרחק בלא מודע שלנו, במקום שבו הם מתרבים. ברגע שנתחיל לפתח הרגל להיות כנים יותר עם עצמנו, נתחיל באופן טבעי להוריד את הרעלות בינינו לבין אחרים. אם נמשיך בדרך זו, נגלה שזו הדרך היחידה להיות. זו הדרך למלא את הצורך שלנו בתקשורת ולחיות בלי פחד וחרדה, תלויים מעל ראשנו. איזו הקלה של חיים בלי בושא ובלי הסתרה, בלי העמדות פנים ופסדה.

כשאנחנו מוצאים את עצמנו יושבים עם דעות חשודות או האשמות על מישהו, אנחנו צריכים לעצור ולשים לב איך אנחנו רוצים להזין את זה בסתר - או גרוע מכך, לשתף אותם עם מישהו שיחזיק את הסוד שלנו איתנו. את כל זה אנחנו צריכים להביא לידי ביטוי. פעולה זו מראה שהרצון שלנו להיות באמת עולה על המחשבות השליליות שלנו. זה יהפוך לתהליך אורגני בדרך הרוחנית שלנו לחפש תמיד את האמת המסוימת של כל מצב. וזה תמיד יביא לנו שלוה, אם נהיה מחויבים לאמת ממשית ומאחדת מעל הכל.

הרצון לשמור על הסודות שלנו בחיים, מעיד בבירור על כך שאנחנו עדיין לא מחויבים לאמת - כולל האמת שאנחנו "יוצאים בקלות" נקיים משמירה על סוג זה של שליליות. נוסף על כך, אנחנו רוצים להמשיך בדרכינו הרעות בדיוק בגלל שאנחנו כבר יודעים שאנחנו לא באמת ואנחנו לא רוצים להודות בכך. ואל תלכו שולל על ידי אלה שמשמיעים האשמות פומביות קולניות כאילו זה מעיד על פתיחותם. הצגות כאלה עשויות להיות רק פעולות עוינות ותוקפנות המכסות על מניע שהם עדיין נושאים בתוכם דעות שליליות.

חשוב גם להבין שכאשר אנחנו מחזיקים דברים שליליים בסוד, אנחנו גם שומרים על המכסה סגור שלא מאפשר לחשוף את הטוב שבתוך עצמנו. מכסה הסודיות הוא בגודל אחד ומתאים לכולם, כך שכאשר הוא מופעל, אנחנו מתחילים להרגיש נבוכים לגבי המיטב שלנו בעצמנו. החלומות והרצונות הפנימיים ביותר שלנו ירגישו בושא.

האמונה שיש מה להסתיר זה מה שמתגלגל בערפל שמכסה בסופו של דבר על הגדולה שלנו. לכן, היבטים חיוביים מטבעם נעשים אפופים שליליות בכל פעם שאנחנו נאחזים בסודיות. אנחנו עשויים לגלות, ברגע שהערפל יתפוגג, שהכישרונות והמתנות שלנו הם חלק ממה שאנחנו מסתירים. עד אז, הם עלולים להרגיש לא ראויים, רק בגלל שמסתירים אותם.

כשאנחנו עושים את דרכנו לאורך הדרך הרוחנית שלנו - לא משנה באיזה נתיב אנחנו נמצאים - אנחנו צריכים לאזור אומץ כדי לחשוף את כל מה שהחבאנו. לעולם לא נצטער שעשינו את הצעד הזה. זה יפתח את החופש לא להעמיד פנים יותר בשום צורה, והבהירות שמגיעה מזה, תביא אותנו ישירות להערכה עצמית.

הדרך האמיתית לחשוף את עצמנו היא על ידי ביצוע רצון האל, ואז עלינו להרפות מהתוצאות. כללים לגבי חשיפה אינם תלויים באיך אחרים יגיבו. ייתכן שנגלה בהתחלה שהחשיפה העצמית שלנו גורמת לביקורת וגינוי, יותר מאהבה והבנה. אנחנו צריכים להתאמן, להתאמן, להתאמן. כי איכשהו אולי חשפנו את עצמנו בצורה מעוותת. אנחנו יכולים גם לתת לגילוי שלנו לשקף את הדפוסים המבולגנים שלנו בחזרה אלינו. התגובה מאחרים יכולה לתת לנו מידע רב ערך לשקול מחדש את אותם היבטים בעצמנו, כעת כשנוכל לראות אותם בצורה ברורה יותר.

הדרך הכוזבת לגילוי עצמי היא לומר בילדותיות, בדרכו המעוותת של העצמי הנמוך: "אם אחלוק איתך את הסודות שלי, לא משנה כמה הם יהיו הרסניים, אני דורש ממך לקבל אישור של מי שאני. אם לא, אני אאשים אותך בכך שאכזבת אותי, ואני אשתמש בזה כהוכחה לכך שלא משתלם להיות שקוף." אנחנו צריכים להיזהר מלתת לעצמנו קרדיט על ההיחשפות, אם אנחנו מתכוונים לעשות את זה בצורה כזו. אנחנו רוצים לוודא שאנחנו רוצים בכנות להיות באמת ובהתאמה לרצון האל.

האם לא ייתכן שאחרים ימנפו את הפתיחות שלנו כדרך להפר את הפרטיות שלנו? אכן, אחרים עשויים לנסות לחטט בעסק שלנו על סמך המניעים השליליים שלהם, בתקווה לחשוף משהו שהם יכולים להשתמש נגדנו כדי לגרום לעצמם להרגיש טוב יותר, הכל בניסיון נואש לחזק את ההערכה העצמית המדולדלת שלהם. כשאנחנו מרגישים שזה קורה, אנחנו צריכים לקרוא לכושר ההבחנה שלנו ולהבטיח מחדש את הגבולות שלנו. החלק המסובך הוא להבחין בין חטטנות ממשית לדאגה אמיתית, כשאנחנו עדיין בעניין של שמירת הסודות שלנו. כל עוד יש לנו אינטרס בהסתרה, התפיסות שלנו תהיינה רעועות, במקרה הטוב.

חישבו על שקיפות כעל השחור החדש; זה הרגל שנראה טוב על כולם. אבל נצטרך קצת סבלנות והתמדה כדי ללבוש אותו היטב. ונצטרך להקדיש את עצמנו ללימוד האמנות היפה הזו. בוודאי, אנחנו נהסס בהתחלה, אבל העכבות שלנו יתנדפו ככל שנלמד יותר לבטא את עצמנו, ונעבור את מה שבהתחלה חשבנו שלא נוכל אי פעם לעשות. זה כמו לנסות לספר למישהו חלום. בהתחלה זה נראה כמעט בלתי אפשרי, אבל כשאנחנו מתחילים, אנחנו מגלים שאנחנו יכולים להסביר את זה בצורה מספקת.

כשנשארים בתוך ארבע הקירות של המוח שלנו, המחשבות, הגישות והרגשות שלנו נראים כה מעורפלים. אנחנו חושבים שהם כל כך בלתי מוסברים שאנחנו לא מנסים לעשות זאת. אבל ברגע שנרכוש טיפה של ביטחון שאנחנו יכולים לעשות את זה - שנוכל לבטא את הניסיון שלנו גם אם לא נוכל לתפוס כל ניואנס קטן - זה עשוי להיות מפתיע עד כמה אנחנו יכולים להבהיר את עצמנו. אם אנחנו מוכנים להיפתח, נוכל להגיע לאחרים, שאולי יש להם את אותה חוויה פנימית. ובדרך זו, אנחנו יכולים להתחבר רגשית מהר יותר ממה שאי פעם שיערנו.

הנקודה היא שתקשורת חיונית לחשיפה עצמית. אם נרצה להיות פתוחים, זה ידרוש מאמץ. אבל התגמולים הם פנטסטיים. הדברים שנראו מביכים רק נראו כך כי לא האמנו שנוכל למצוא את המילים המתאימות. נסו והמילים תגענה. גילוי דרך חדשה

ונפלאה להביע את עצמנו היא זריקת חיזוק ענקית לתחושת ההתאמה שלנו. אם אנחנו באמת רוצים לחשוף את עצמנו, אנחנו צריכים לפתוח את הנכונות שלנו לתת לאלוהים לעורר בנו השראה. אז יזרמו המילים המתאימות והחומות שבנינו סביב עצמנו ייעלמו.

חיים בפתיחות מוחלטת היא המטרה של כל מערכת יחסים: שותפויות אינטימיות, חברויות, עמיתים לעסקים ואפילו מערכות יחסים בין מדינות. עבור הגבר החדש והאישה החדשה שנכנסים לדרך מפותחת יותר להיות בזוגיות, הם לא ישמרו יותר סודות. התנהגות כזו פשוט אינה תואמת את הדרך החדשה של התייחסות במודע. סודות ירגישו כמו הנטל הכבד מנשוא שהם. למעשה, ככל שנחזיר לתודעה שלנו את רוח המשיח, כך נרצה להתיר נטל כזה מהר יותר, בכל דרך יצרנית ויצירתית אפשריים.

בנוסף לסודות החיצוניים, עלינו להיות במעקב אחר הסודות הפנימיים העדינים יותר. זה אומר שאנחנו צריכים להיות מוכנים לקחת סיכון להניח הכל על השולחן, שבלעדי זה, האושר של מערכת היחסים לא יכול להתממש בכל מקרה. הבעיה היא האמונה הכוזבת שלנו שאנחנו לא מספיק טובים. אנחנו צריכים להמשיך לאתגר את זה, שוב ושוב, בכל פעם שזה צץ. בכל פעם, אנחנו לוקחים קצת יותר סיכון, עד שהכל בחוץ. לאחר מכן ניתן ליצור תקשורת מתמשכת.

כמו מנוע שבו מצטבר זבל עם הזמן, אנחנו הולכים למצוא קצת חומר שיורי ב"צינורות". עם זאת, ברגע שנפנה את הבוצה, נהפוך את כל כולינו יודעים, תהליך חדש ישתלט אוטומטית. הנשמות שלנו אינן דברים קבועים, סטטיים; אנחנו כל הזמן משתנים ונעים, מייצרים נופים וחזיונות פנימיים חדשים. עם צינורות נקיים, נהיה במצב טוב לחלוק את מה שמתגלה עם יקירנו. שקיפות כזו היא הדרך שלנו לשמחה מוחלטת.

כשזה מגיע לחברויות שלנו, אנחנו לא עושים איתם צדק, אם אנחנו מרגישים שיש משהו שעלינו להסתיר. כי אז לעולם לא נדע אם אנחנו נאהבים ומקובלים. אם לא נצליח לקחת את הסיכון בלהראות לחברינו את כל מה שאנחנו - כל מה שהסתרנו - נישאר בפחד ובחוסר אמון. אנחנו צריכים להיות מוכנים להסתכל על מטרות העצמי הנמוך שלנו - שהן תמיד ובראש וראשונה, שומרים אותנו בהפרדה - ולסמוך על כך שהמטרה של העצמי הגבוה שלנו לחיבור תוביל אותנו. אם אמון הוא מה שחסר לנו, נוכל להתחיל בשיתוף זה.

אפילו האינטראקציות בין מדינות מושפעות לעתים קרובות מאוד מחשאויות. מה שבטוח, יש שם יותר הסתרה והעמדת פנים מאשר בכל מערכת יחסים אחרת. פתיחות היא לעתים קרובות לא אפשרות מעשית עבור ממשלות של מדינות שונות. אנחנו מאמינים לעתים קרובות שעמימות היא הדיפלומטיה הנכונה.

בתחום הזה, האנושות נפלה הרחק מהמקום שבו אנחנו יכולים וצריכים להיות. למרות שגם תחומים אחרים משאירים משהו לשאוף אליו. חישבו כיצד אנשים בנישואים שומרים סודות, לא רק על העבר אלא גם על המחשבות והרגשות של היום. תראו איך זה קשור לכישלון של כל כך הרבה מערכות נישואים. עם זאת, מצבם של רוב הנישואים טוב יותר מיחסי הגומלין בין מדינות, שלעתים קרובות שקועים בחוסר אמון, סכסוכים ורמאות. אנחנו צריכים תוכנית משחק חדשה לגמרי אם אנחנו מקווים לשלום ברחבי העולם. אז נוכל לחלוק את עושרו של אלוהים. אחרת, צדק ואחוזה יישארו מילים ריקות.

כשם שאנשים צריכים לעבור את תהליך הלמידה המדוקדק כדי להיות פתוחים, כך גם מדינות חייבות לעבור. אבל מה האלטרנטיבה? אנחנו לא יכולים להגיע לשלום

ולהרמוניה בדרך אחרת. זה כמו לנסות לחיות את החיים תוך הקרנת גרסה שקרית של עצמנו, בעצם לומר "אנא ראה אותי רק כפי שאני מתיימר להיות." זה יהיה קשה ליצור קשר אותנטי ובוטח.

האם אתם יכולים לדמיין עולם שבו אף אחד לא מסתיר דבר מאף אחד? איך פועל? האם זה לא יהיה גן עדן? מה שעוצר אותנו הוא (1) הפחד שלנו להסתכן בדחייה אם האחר יראה את העצמי האמיתי שלנו (אנחנו מפחדים בסתר שהעצמי הנמוך שלנו עושה את כולנו רעים); (2) חוסר ההיכרות שלנו עם איך לתקשר כדי שיבינו אותנו (אנחנו חייבים לבחור בזה כדי לעשות את זה, כמו צעד אחר צעד של תינוק); (3) הפחד שלנו להיות פגיעים בצורה קיצונית, אם כל השכבות הקשות ביותר שלנו יפלו (סודות נמצאים בין השכבות הקשות ביותר מסביב לנפש שלנו).

מה המכנה המשותף של שלושת הגורמים הללו? ההתנגדות שלנו ללכת לאלוהים עם כל מי שאנחנו, לסמוך על הרצון שלו. במקום זאת, אנחנו נותנים לכוחות האופל לתפוס אותנו ולעורר בנו אמון בכל מה שמפריד בינינו. אנחנו בטעות חושבים שזה קוד ל"בטוח". אנחנו חייבים להתעורר ולראות שזו לא דרך לחיות. למעשה, אנחנו צריכים נאשנות להתחיל לקרוא תיגר על ההיגיון הזה; עלינו לבחור התנהגויות חדשות ולחפש פתרונות חדשים.

מספר מחשבות אחרונות לגבי הגורם השלישי: פגיעות. יש בזה יותר מאשר להרגיש פחות מוגנים בלי הסודות שלנו, שזה למעשה אשליה חד-משמעית, ולמעשה קל לזהות את זה ברגע שאנחנו אוזרים את האומץ להתגבר על עצמנו. אבל יש גם סוג אחר של פגיעות.

אנחנו הולכים לגלות שככל שנפתח, יכולות תפיסה חדשות יצמחו בנו. נחוה בהירות לגבי תחומי חיים רבים שהיו מעורפלים ועכורים לפני כן. אבל אם אנחנו לא מחפשים את זה, נתגעגע לזה, כי יותר מדי ערפל וחושך עדיין נצמדים לקצוות המציאות שלנו.

ברגע הראשון, זה אולי לא נראה כמו קלף מנצח. תחושת הפגיעות המתהווה שלנו בנוגע להרס הנובע מהרוע בקירבינו עשויה להביא איתה כאב דואב. זה בסדר לתת לזה להתפתח, לחוות את זה במלואו, איך שזה בא לידי ביטוי. זה למעשה כאב בריא שמתעורר כאשר אנחנו רואים את מתנותיו של אלוהים מבובזות - כאשר, למשל, הטבע נהרס בכוונה.

אנחנו עשויים להרגיש את הכאב הזה לגבי סבלם של בעלי חיים, שכחלק ממילוי תפקידם במחזור החיים הגדול יותר, הופכים לטרף עבור בעלי חיים אחרים. אין ספק שזה הרבה פחות פוגע מהסבל שנגרם לבעלי חיים על ידי בני אדם אדישים או אכזריים, אבל בכל זאת זה כואב שבעלי חיים צריכים לעבור את השלב הזה באבולוציה שלהם, גם כשיש בזה צדק מהותי. החיות הללו הן היבטים של התודעה שהתגלמו כדי לחוות את החוויות האלה, אבל יש שם תמימות שגורמת לנו להרגיש כאב עבורם.

אז למה עלינו להיפתח לחוש כאב מסוג זה הנובע מהחמלה והכרת התודה שלנו על יופייה של הבריאה? כי הכאב הרך הזה - השונה כל כך מכאב הקורבן הנירוטי, המעניש את עצמו - הוא הסף לפיתחה של תחושת שמחה ואקסטזה. על ידי פתיחה לכאב הזה אנו מזהים שמחשבות לא נכונות על כל אחד מבני האנוש, אחינו, מזיקה לעצמנו באותה מידה שהיא מזיקה לאחרים. כאשר אנחנו מכפישים אחרים או מחזיקים

בחשדות לא מוצדקים, אנחנו מטילים עליהם חסרונות לא הוגנים. אנחנו הופכים אותם לטרף שלנו.

כל עוד אנחנו מתכחשים לכאב הזה, אנחנו משלמים מחיר גבוה יותר ויותר. שכן הכאב הזה חייב לפנות בסופו של דבר נגד מי שגורם לו - או נגד מי שמשתף פעולה עם אחרים על ידי עמידה פסיבית מהצד. אנחנו צריכים לאמר לעצמנו להרגיש את הכאב הזה, במקום ללכת אחרי כוחות האופל לתוך סמטה עיוורת שבה אנחנו מעמידים פנים שאנחנו לא רואים את הכאב שאנחנו גורמים לאחר. כשאנחנו עושים את זה, בוודאי שתגיע אשמה מתישה ואז גם ענישה עצמית. החמלה והנכונות שלנו לראות באופן פשוט את הכאב שקיים בעולם הזה, יהפכו אותנו שוב לשלמים.

ואז, כשהסודות וחומות ההפרדה שלהם נופלים, נוכל להיכנס לעולם יפהפה של אור וטוב, של שירה שמחה וקיום ללא חת. עולם כזה יכול להתקיים רק באדם חסר הגנה שפשט את השריון ואינו מתכחש עוד לבטן הרכה של הפגיעות. להתקשות מול הכאב של כל הסבל הסובב אותנו - שנגרם משיתוף הפעולה שלנו עם כוחות הרשע - יש לזה השפעה ישירה של חסימת השמחה שנועדה להיות שלנו לנצח נצחים.

אם נרצה, נוכל לרתום את כוחם של כוחות האור ולהפוך ללוחמים חזקים עוד יותר, לתמיד. ברכותיהם של כל המלאכים מלוות כל אחד מאיתנו, מעשירות ומדריכות את חיינו. נוכחות המשיח חיה בליבנו ובנשמתנו, אם רק נראה ונרגיש זאת. כל הסיבה שלנו להיותנו על הפלנטה הזו היא למצוא את הווייתנו האמיתית ולהגשים את עצמנו באמצעות אלוהים. אנחנו יכולים להתעורר לחיים דרכו.